

KMOTR MATĚJ ŠEL NAVŠTÍVIT KMOTRA JÍRU. Nedaleko statku potkal kmotrova chlapce.

„Co dělá táta, Josífku?“ ptá se ho.

„Právě chtěl jíst, ale když vás viděl za humny, vstal a nechal jídla být,“ odpověděl pravdomluvný hoch.

„A pročpak?“

„Inu, táta povídal, že byste nám mnoho snědl, a máma to musela se stolu všechno uschovat.“

„A kampak to schovala, Josífku?“

„Hus dala na pícku, kýtu na kamna, klobásy se zelím do trouby, buchtu na misník a dva džbány piva pod lavici.“

Kmotr se neptal dále, usmál se a v okamžení vešel přes práh ke kmotrovi.

„Pozdrav tě Bůh!“ vítal ho kmotr Jíra. „Ale žepak jsi nepřišel o chvílku dříve, mohl jsi s námi jíst, právě dnes nám od jídla nic nezbylo, s čím bychme tě uctili.“

„Nemohl jsem, milý kmotříčku, dříve přijít; přihodilo se mi na cestě něco neočekávaného.“

„A co, povídej!“

„Zabil jsem ti hada, a ten had měl hlavu tak velikou, jako ta kýta, co máte na kamnech, tlustý byl jako ta hus, co je na pícce, bílé masíčko měl jako ty buchtu, co jsou na misníku, dlouhý pak byl jako ty klobásy, co leží stočené na zelí v troubě, krve ale bylo, co piva v těch dvou džbánech, co tamto pod lavicí stojí.“

Dobře to Matěj vyvedl. Kmotr Jíra se za svou nehostinost zastyděl, žena musela jídlo a pití na stůl postavit a oba teprv hosta častovali.